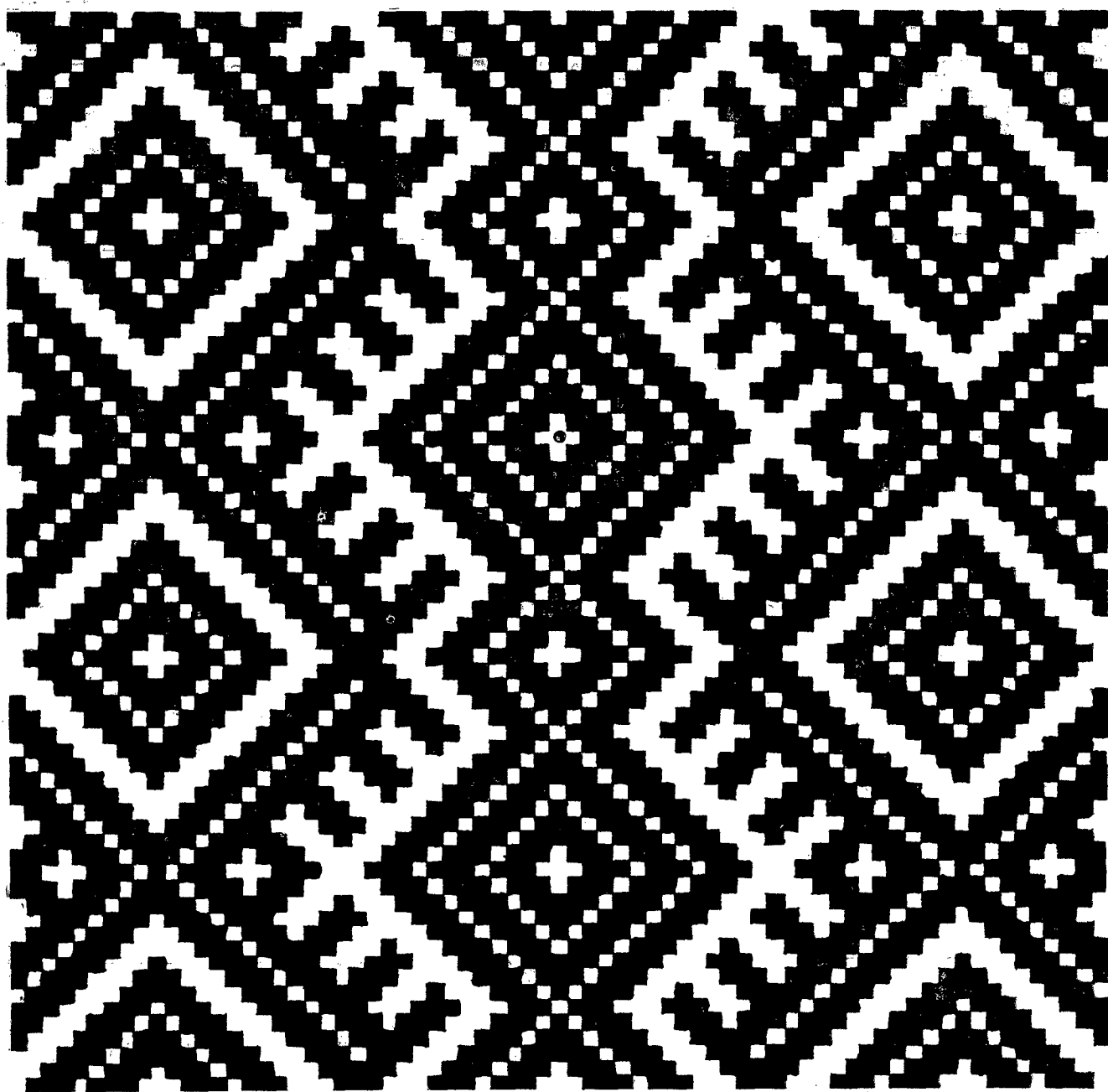

COSINZEANA

„COSINZEANA”

REVISTĂ LITERARĂ ILUSTRATĂ SĂPTĂMANALĂ

având colaboratori regulați pe: *Ion Agârbiceanu, Zaharie Bârsan, T. Liviu Blaga, Ermil Borcia, Alecsandru Ciura, Ilarie Chendi, D. N. Ciotori, A. Cotruș, Ion Dragoslav, P. Dulfu, Victor Eftimiu, S. C. Făgețel, Mihail Gașpar, Dr. M. Hârsu, Liviu Marian, V. C. Osvadă, Ecaterina Pitiș, Aurelia Pop, Liviu Rebreanu, I. U. Soricu, D. Tomescu, Gavril Todica, Viora din Bihor*, și alții — e nu numai cea mai ieftină revistă românească de felul acestă, ci și cea mai potrivită pentru toate familiile române.

ABONAMENTUL E:

Pe 3 luni pentru Austro-Ungaria	cor. 3—
Pe ½ de an	” ” ” ” 6—
Pe un an	” ” ” ” 12—
Pentru străinătate pe trei luni	” ” ” ” 5—
” ” pe jum. de an	” ” ” ” 10—
” ” pe un an	” ” ” ” 20—

Abonamentele se plătesc înainte.

Pe credit revista nu se dă nimănui.

Premiile „Cosinzenei”.

Între abonații, cari plătesc înainte pe un an abonamentul, se sortează la sfârșitul anului, în ajunul Crăciunului, opt biblioteci de câte 25 coroane una, drept cadou de Crăciun, cu cele mai noi cărți literare, pe ales.

Rugăm pe toți, cari înțeleg și apreciază niziuinta noastră, să binevoiască a ne da mână de ajutor, prin câștigarea de abonați număroși, pentru ca, cu ajutorul tuturor, să putem face din „Cosinzeana” o revistă literară din cele mai desăvârșite, pentru familiile române, care să le fie totodată o bună armă de apărare împotriva influințelor literare streine, ivite prin intrarea unor reviste streine prin familii de-ale noastre, și un mijloc de a cultiva dragostea de literatură și cultură românească, până și în familiile cele mai modeste.

Administrația revistei

„COSINZEANA”

Orăștie—Szászváros.

Librăria Națională, S. Bornemisa

Orăștie—Szászváros

Cele mai noi
cărți literare!

Liviu Marian: Printre stropi	cor. 1:50
Iosif: Căntece, poezii	” 2—
Chiru Nanov: Peste Dorna, note de călătorie	” 1:50
Dostoievsky: Amintiri din casa morților, roman	” 1:50
I. U. Soricu: Florile dalbe, poezii	” 2—
V. Eftimiu: Poemele singurătății, poezii	” 2—
M. Cruceanu: Spre cetatea zorilor, poezii	” 1:50
Dr. E. Sterian: Educația sexelor	” 1:50
Al. Ciura: Foiletoane	” 1:60
N. Zaharia: Viața și opera lui Eminescu, studiu	” 3—
H. Stahl: Dela manevre și alte schițe vesele,	” 1:50
Novicow: Emanciparea femeii	” 2—
P. Eliade: Studiu despre M. Maeterlinck	” 1—
V. Onițiu: Din cele trecute vremi	” 2—

Cele mai noi
cărți literare!

Pentru porto să se trimită deosebit 20 bani de-o carte. Comandele se eșecută cu cea mai mare promptitudine. Librăria e provăzută cu un bogat asortiment de cărți literare, și la dorință procură și cărți cari îi lipsesc. Mai are mare depozit de hârtie de cancelarie și pentru scrisori, cerneală și recvizite școlare. Cereți catalogul gratis și franco.

GOSINZEANA

REVISTĂ LITERARĂ ILUSTRATĂ

REDACTOR: SEBASTIAN BORNEMISA

† ION LUCA CARAGIALE

1852—1912.

S-a stins!...

S-a stins, într-o clipă nenorocită, cel mai luminos luceafăr al literaturii noastre, cea mai curată glorie a acestui neam fără noroc!

Mai ieri-alaltăieri ne întreceam în preamărirea Maestrului sexagenar, și nu ne venia să credem, că acest spirit veșnic scânteitor, să fi ajuns la pragul bătrâneții. Acei ce l-au cîntat, ori au avut fericitul prilej de a stă de vorbă cu el, măcar o sară, nu se puteau împacă cu gândul, că vremea nemiloasă poate să îmbătrânească vreodată și pe un tîtan de talia lui Caragiale.

Cînd îl vedeai împrejmuit de ceata scriitorilor tineri, pentru cari avea o dragoste de părinte; cînd te ameșia cu verva geniului și a cunoștințelor sale ecstasice, stai nedumerit și trebuia să te îndoiești, dacă nu e un miraj la mijloc, și dacă nu e el cel mai tînar și cel mai ager?

Și el își potrivea ochelarii, clipea șiref din gene și spunea, cu autoritatea lui de patriarh:

„Măi băeți! Mi-e drag de voi, căci voi aveți să frageți înaintea brazda pornită de noi. Vouă vă e ușor! Ogorul e ușor de muncit acum și cărarea e indicată... Porniți frumușel și dibuiți pe urmele noastre. Noi am muncit, cu plugul și cu palma; voi veniți pe urmele noastre și adunați roadele... Voi sunteți *epigonii*, în senzul lui Eminescu. Eminescu a trecut *dincolo* și m-a luat și pe mine cu el, iar eu îl iau pe Coșbuc, pe Vlahuță și pe Delavrancea...

Se oprește o clipă:

„Îl iau și pe Goga, poate și pe Iosif... dar voi rămâneți *dincoace*, să vă îndepliniți cu cinste rolul de ucenici și de calfe și să vă ridicați încetul cu încetul la rangul de meșteri, dacă veți fi vrednici...”

Rămâne, cu degetul ridicat în semn de mustrare, ca un arhanghel încrunțat la poarta zăvorâtă a Parnasului.

„Să scrieți puțin, băeți, că nu mai suntem pe vremea lui Eliad și alui Ciubăr Vodă. Scrieți puțin, dar scrieți *bine*. Scripta manent! Și generațiile viitoare o să vă ceară seamă, de cea din urmă virgulă, ce a-ți scăpat-o. Vă dați voi seama, ce va să zică: a scrie? Înțelegeți voi, că o clipă de ușurință, vă poate compromite pentru posteritate? — Scriitorul, cu toate amănuntele lui biografice — mai mult sau mai puțin interesante — dispăre, dar *opera* rămâne, și vai de ea, dacă nu va putea să supoarte sentința dreaptă a criticului neîndurător”.

Tinerii ascultă aiuriși. Unul sau altul se gîndește la vrun articol aruncat în goană, și își pleacă privirea în fața ochiului ager al Măestrului, care nu iartă.

* * *

Răsfoiesc scrisorile Maestrului și le privesc înduioșat. Cîta migăială, cîta

pedanterie nu e concentrată în fiecare literă! Observi foarte lămurit spiritul autocritic, grija cu care nizuia, să scrie cît mai caligrafic, interpuncția ireproșabilă. Caragiale e cel mai desăvârșit stîfist, ce l-a avut literatura românească! Cel mai desăvârșit și cel mai temut.

Ochiul lui ager pătrunde pînă în cele mai adînci taine ale sufletului omenesc. Cunoștințele lui extinse i-au dat prilejiul, să adîncească atîtea taine ale

I. L. Caragiale

vieții și să le rezolve apoi, cu o uimitoare ușurință. În „Păcat”, pe care autorul o numește cu modestie „nuvelă”, sunt schițate două romane — cum spune dl. Dobrogeanu Gherea — și stilul acestei povestiri e atât de concentrat, atât de *telegrafic*, încât îți lasă atâtă de gândit printre șire, ridicându-te astfel la înălțimea artistică a frământărilor, ce au răscolită sufletul măestrului, în clipele sublimale ale inspirației.

Așa e Caragiale în întreaga opera sa.

Nu stă de vorbă cu oricine, nu se coboară bucuros la celitor, ci îl ridică *el*, treaptă cu treaptă, din ce în ce mai sus, în lumea de vrajă a orbitorului său talent în lumea de lumină și de glorie a minții sale selecte, asupra căreia mâna creatorului a imprimat cu largă marinimie: pecetea nemuririi.

* * *

A fost un satiric — va zice cineva.

Ochiul lui ager a pătruns în adâncurile vieții, a scos la iveală atâtea și atâtea defecte, pe cari le-a zbi-
ciuit, cu un zimbet în aparență fără îndurare.

Dar cine nu știe, că tocmai satiricii au sufletul cel mai simțitor? Cine nu știe, că Juvenal, care a zbi-
ciuit ca nimeni altul decadența Romei, a iubit Ceta-
tea așa de mult, încât n'a putut să trăiască în exil,
departe de Roma, și a murit de nostalgie, la câteva
luni, după ce edictul Cezarului îl exilase în Numidia,
la granița extremă a imperiului?

Așa și zâmbetul ironic al acestui om superior a
fost o mască pentru a-și ascunde slăbiciunea și dra-
gostea prea mare, ce o avea pentru țară și pentru
neam. În dăruptul oricărei comedii se ascunde o tra-
gedie; și fondul comediilor lui Caragiale e mai adese
trist. Iată ce moravuri publice dăinuiesc la noi; iată
cu ce ne-am ales din goana pripită de a ne însuși
deodată ideile avansate ale culturii apusene — ne zic ele.

Vedeți cum sunteți de caraghioși treziți-vă și bă-
gați-vă mințile în cap.

Și așa satiricul, cu biciul de foc în mână, ia o
înfățișare cu mult mai blândă, îndată ce i-am smuls
puțin masca. Temutul Juvenal avea un suflet de o sen-
zibilitate extremă, și a fost o clipă de mare sinceritate,
când în focul unei discuții de astă vară, a aruncat con-
fesia: „Eu sunt sentimental, domnule, profund senti-
mental“.

Am și avut atunci prilejul de a vedea de două
ori scâlțați în lacrimi, ochii Maestrului.

Întâi cu prilejul conductului etnografic, după ban-
chet. Lumea se înghesuia de toate părțile. Să vadă
conductul. Flăcăii și fetele, în haine de sărbătoare, tre-
ceau în șiruri compacte, cu flămuri albastre, în ploaia
razelor de soare... Treceau mândri și liniștiți, ca valu-
rile unui fluviu mare...

Măestrul Caragiale stă pe treptele dela „Conzum”,
priviă extasiată această revărsare de lume românească,
apoi își luă ochelarii, își duse mâna repede la ochi,
să nu-l observăm și șterse o lacrimă.

Sufletul lui mare se cutremurase de bucurie, vă-
zând defilarea atâtor odrasle viguroase, cari ne dau cu

munca lor grea, hrana de toate zilele, și credința în
trăinicia neamului.

A doua zi după zborul lui Vlaicu, când lumea
își pierduse capul în beția timpului, când biruitorul
văzduhului era purtat pe umeri, deodată îi vine unuia
în gând: „Să vedem ce face Caragiale!“ Îl aflăm în
curând. Astădată nu își mai ascunde emoția. Își ți-
neă ochelarii în mână și două lacrimi îi curgeau pe
obraz. „Ce zici Măestre?“ „Ei ce să zic? Strașnic,
mă, divin! Fir'ar al dracului de Vlaicu, trebue să-l sărut!“

* * *

Și-acum nu mai este.

Nemuritorul autor al „Păcat“-ului, „Făclie de
Paști” și al întregii salbe de mărgăritare din „Mo-
mente”; autorul dramatic, care ne-a dat fiorii de groază
și ne-a făcut, să râdem de atâteaori, nu va mai lua
niciodată condeiul în mână. A murit ca un erou, pe
câmpul de bătaie: în deplină putere a facultăților, la
vrâstă, când putea să mai îmbogățească încă literatura
noastră cu opere, care să rămână și pentru posterita-
te, după cum a rămas aproape *întreg* scrisul lui.

Caragiale nu va mai lua condeiul în mână și
piesa teatrală, la care făcea aluzii în vara trecută va
rămâne nescrisă pentru vecie.

Am rămas săraci pe urma lui — și golul lui nu
se va umplea încurând.

Am rămas săraci și zăpăciți în fața loviturii nă-
prasnice, ce ne-a izbit.

Ci — dincolo de limita de humă a trupului; din-
colo de hotarele acestui glob de noroi, sufletul acestui
uriaș al literaturii noastre, își întinde pentru întâia
oară aripile de vultur, și se ridică falnic și fericit, în
slavă, la tronul Ziditorului, în care credea, să dea
seamă, ce a făcut cu talantul ce i s'a încredințat în
lumea asta.

Sboară tot mai lin, tot mai sus, dincolo de ho-
tarul realității; în regiuni la care se avântase și în
vieață, în clipele fericite ale creațiunii.

Și noi privim pe urma acestui sbor îndrăzneț,
abia îl mai putem urmări; îl pierdem... — și simțim
că ochii ni se umplu de lacrimi...

Alecsandru Ciura.

O O O

Stai tristă-acum...

VASILE STOICA

*Stai tristă-acum și lung privești în urmă-mi,
În jurul tău cad frunzele de toamnă
Și lacrimi grele, lacrimi de căință
Răsar în ochii-ți mari și tainici, doamnă.*

*Dar vezi acu-i târziu, e prea târziu —
S-au stins și flori, s-a stins și primăvară;
E altă calea mea, și-a ta e alta
Și 'n veci n-o să se întâlnească iară.*

O O O

Vedere dela adunarea populară din Hațeg, ținută în vara anului 1911: Poporul merge spre gară într-o întâmpinare a fruntașilor.

CĂSNICIA LUI LUDOVIC PETRESCU

de ION AGÂRBICEAN

— 15 —

Erau ceasurile unsprezece și tineretul ardea de neastâmpăr să se înceapă dansul. Trecură însă cu toții în buffet, până să scoată scaunele.

Lucia șeză la o masă cu Ludovic, cu Tudor Dănescu și Nicolae Banciu. Succesul o mai însenină puțin, îi coloră fața, dar primi cu multă indiferență grațulările. Din când în când aruncă priviri mirate lui Dănescu. Părea că-l întreabă ceva de foarte mare însemnătate privirile acelea, vede că Lucia suferă și nu știe ce să creadă.

Ludovic comandă mâncare, beutură pentru toți. Eră nespun de fericit. Nevastă-sa-l făcu om vestit în tot orașul. Apoi acum luă întâia oară parte la o serbare ca singur proprietar al „Leului de aur”.

Ciocniră păharele, și chiar voră să mânânce, când din sală se auziră acordurile unui vals.

Lucia se ridică numai decăt. „Vreau să văd dansul. Mă însoțești domnule Dănescu?”

Acesta fu numai decăt lângă dânsa.

„Nu ții ceva Lucio?, întreabă Ludovic.

— Mulțumesc. Poate mai târziu”. Și trecu în sală însoțită de Tudor Dănescu. Acest „mai târziu” fu pentru Ludovic de-ajuns de liniștitor. El începă numai decăt să mânânce cu poftă. Nu peste mult li se alătură și prietinel Petrișor, care nu iubea dansul niciodată.

Dănescu cuprinse talia Luciei și începă valsul. Au încunjurat odată sala, și nu-și spuseră o vorbă. În urmă Tudor o întreabă: „Dragă, spune-mi ce ai? Mă îngrozești”.

Ochii Luciei îl priviră neîncrezători, dar sub neîncrederea aceasta se putea ceti din aceiași ochi o bucurie nemărginită. Însă nu răspunse.

„Scumpă Lucio, doar te încrezi în mine, mă iubesti! Nu mă ucide cu tăcerea, eu te iubesc adânc, vecinic.

— Mai spune odată, zise repede Lucia, și-n ochii ei începe să triumfeze fericirea.

— Ce să mai spun odată?

— Că mă iubesti!

— Vai, Lucio, nu fi copilă. Te iubesc mai mult decăt viața, și el îi strânse ușor talia.

— Nu-s copilă, Tudore. Dar în aceste trei zile cât nu te-am văzut m-am gândit mult, și m-au sfâșiat îndoeli înfricoșate.

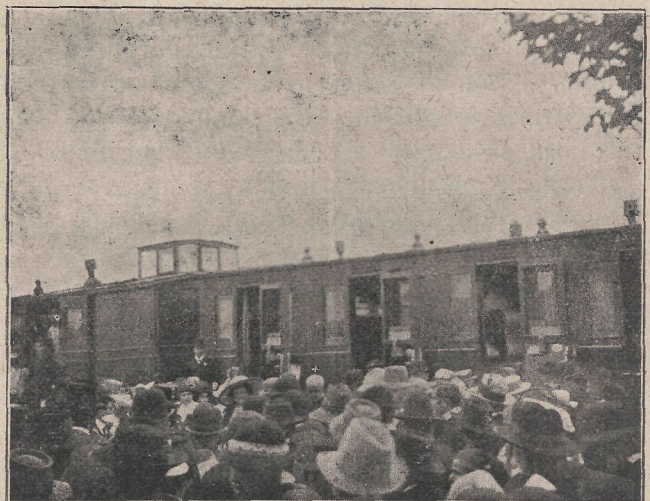
— Ei bine, dragă Lucio, pentruce n-ai vrut să mă vezi?”

Ea îl privi cu vechea fericire și încredere. De pe fața ei trecură toate umbrele, și începă să strălucească, gingașă, tinără.

„Întâi am vrut să fiu singură cu fericirea mea, Tudore. Voiam s-o gust, picur de picur. Căci, vai, clipele, ceasurile, zilele trec așa de iute. Viforele de fericire trec prea grăbit prin sufletele noastre. Am voit deci să-mi readuc viața mea din clipa când te-am văzut, s-o împart în mici fărâme și să-i poruncesc fiecareia să rămână cât mai mult.

— Vezi, tu ești copilă, Lucio, o copilă nevinoată, zise Tudor.

— Nici tu nu crezi, Tudore, într'asta nu-i nici o copilărie. Ascultă. Am cercat așa. Dar am avut parte de puțin noroc. Când am început să mă judec pe mine n-am aflat nimic, dar chiar nimic bun și frumos, ce te-ar putea feri pe tine. Și-atunci mi-a strigat un glas îngrozitor din mine: „Nebuno, el nu te

Vedere dela adunarea populară din Hațeg, ținută în vara anului 1911: Dr. Vasile Lucaciu și ceilalți fruntași sunt salutați la sosirea în oraș.

Casa în care a fost ales Ion Alecsandru Cuza de Domn al Moldovei, la 1859.

poate iubi“. Atunci mi-am văzut, în proporții neasămănat mai mari ca până atunci, mizeria în care voiui fi osândită să trăiesc vecinic. Desnădejdea mi-a strâns inima, și n-am mai cutezat să te văd. Tu n-ai idee ce luptă înfricoșată a trebuit să port până m-am hotărât să vin la concert.

— Dragă Lucia! Drag copil nebun! În fiecare zi am venit de patru, de cinciori la voi, și slujnica totdeauna-mi spunea că ești bolnavă. N-ai știut? Pentru ce nu m-ai primit?

— Am știut, Tudore, dar totdeauna credeam că vii anume să-ți iai ziua bună dela mine.

— Ciudat, zise Dănescu.

— Nu-i ciudat, Tudore. Eu, ți-am spus, mă simt așa de neînsemnată în fața ta“.

Conținută dansul și șezură lâng'olaltă într'un ungher. Acum, se simțeau iar nespuse de fericite. Ochii lor nu se mai puteau despărți, și simțeau o dorință adâncă să se îmbrățișeze. Valurile de armonie ale muzicii le furnică simțurile, și învinși de dorința îmbrățișării, se ridicară și începură să danseze din nou. Eră un farmec nespus în aceasta undulare prin sală, dar simțeau că sângele le aleargă tot mai biciuit, și că trupurile lor se doresc tot mai aproape. Privindu-se în ochi se cutremurau, și respirarea începă să le devină grea.

Eșiră într'un buffet lateral, să iee ceva, apoi amândoi porniră, fără să-și spună o vorbă, spre eșire. La garderobă își luară mantalele, și eșiră în stradă.

Ningeă și acum. Fluturi mari de nea li se topeau pe fața ferbinte, răcorindu-i.

În buffet rămase lume multă. Dintre bărbații peste patruzeci de ani aproape toți erau aicea. Cele două uși se deschideau în toată clipa, unii treceau pe câteva minute să vadă lumea din sală, alții veniau să soarbă un păhar de bere.

Ludovic se simțea foarte fericit. Petrișor nu începuse încă să vorbească despre fericire.

Vorbeau despre „Leul de aur“.

„Am să fac aranjament cu totul nou, zicea Ludovic. Am să procur mulți articli, cari au lipsit până acuma.

— Bun om, sasul acela, Ludovic. De-aș da și eu de un Karl!

— Da, însă voi mă batjocureați mereu când mă sileam să fiu cât de punctuos. Zadarnic, dragii mei, în lumea asta nimic nu se câștigă fără luptă îndelungată.“ De jocul lui de cărți însă nu pomeni nimic.

— Asta-i adevărat, Ludovic. Dar ca să fi fericit îți trebuie și un strop de noroc. Noi însă, să bem acum în sănătatea ta și pentru viitorul „Leului de aur“. Să dea Dumnezeu să-l schimbi în „Leul de diamant“, zise Nicolae Banciu

Cei trei ciocniră păharele în cari vinul limpede scânteia. Pe la celelalte mese consumanții discutau diferite chestii.

„De, în ziua de azi, se vorbește mult despre cultură. Dar puțini înțeleg ce spun, — zicea un domn gras, care fumă dintr'o havană.

— Vorba e că-i necesară. Noi din puterile noastre ce vom face. Statul nu se va gândi la asta, — răspunse vecinul său.

— Numai ce te faci dacă n-ai talente. Noi, în provincie, avem secetă mare. Pe la câteun centru tot se mai află.

— Și vezi ce-nsamnă o educație? Fără educație, azi nu mai merge. Sufletele trebuiesc nobilitate“.

La o masă se discută influința bună a zăpezii de-acum asupra sămănăturilor de toamnă.

„Prin Merț are să scadă prețul grâului, cu siguranță.

— Pe-atunci poate scădea. Eu l-am dat până-acum“.

Într'un colț un om mărunțel, uscățiv, cu ochii vioi a fost prins un preot și-l dăscăleă despre neexistența sufletului și-a lui Dumnezeu.

„Peste adevărul acesta știința a trecut de mult, sfinția ta.

— Va fi trecut, răspunse preotul. Și iar se va întoarce. De câteori s-a mai întors știința să susțină adevăruri cărora tot ea le-a dat cu piciorul.

— Dar bine, cari sunt probele dtale pentru existența lui Dumnezeu“, întrebă omul cel mărunțel îmbulzindu-se în preot, gata de luptă.

La o altă masă se făcea politică mai înaltă.

„La tot cazul, eșirea noastră din pasivitate a fost o binefacere.

— Binefacerea de-a cădea la alegeri?

— Nu. Trezirea și formarea conștiinței politice în marile masse populare.

— Se putea face și fără activitatea parlamentară.

— Nu, să-mi dai voe. Proba cea mai zdrobitoare e că nu s-a făcut. Apoi ajungem mai cunoscuți în străinătate.

— Cât pentru străinătate!..“

Chiar în fruntea sălii se întrunise la o masă lungă lume mai multă. Se beuse poate și mai bine aci, căci se ajunsese la toaste. Mai ales un domn mijlociu, cu fruntea încrețită, cu ochii iuți, se ridică foarte des și începea, cu vocea foarte înaltă:

„Domnilor și fraților!

Tarevna Aleksandra, a Rusiei, care în 6 Iunie a sărbătorit 40 de ani dela naștere. S-a măritat după Țarul Nicolae II. al Rusiei în 21 Octombrie 1894 și are patru fete și un băiat, pe moștenitorul Alexe. E soră a marelui duce de Hessen, și o altă soră a sa, Elisabeta, a fost măritată după ducele Sergiu, pe care l-au omorât nihilistii, iar alta, Irina, e soția principelui Henric din Prusia.

„Noi să nu ne uităm niciodată de talpa țării, de opinca română, care pe toți ne ține. Locuitorii sateilor sunt țaria noastră. Ei și femeia română“. Mai spunea și alt ceva, dar frazele acestea nu lipsau ori de câteori se ridică.

Dansul țină până 'n spre ziuă. Ludovic beu cu cei doi prietini până dimineața. Le cântase și lăutarii. Din când în când Ludovic îl trimitea pe Petrișor să vadă ce face Lucia.

Petrișor îi răspundeă totdeauna:

„Dansează, ca o zină“.

Apoi dela o vreme Ludovic își uită de Lucia.

— urmează —

O O O

Pe pajiștea cu trandafiri...

AURELIA POP

Pe pajiștea cu trandafiri

În asfințit de soare

În adiere de zefiri

Pornesc atâtea amintiri

Cu drag să mă 'mpresoare.

Cum vin purtate lin în sbor,

Din freamăte de creste

În unde tainice de dor

Cu glas domol încetișor,

Se 'nșirue-o poveste

Cu cer albastru, câmp cu flori,

Amurg frumos de sară,

Doi ochi de înger visători

Și cântec de privighitori

În svon de primăvară.

— *Un vis urzit din fericiri,*

Priviri nevinovate,

Miresme dulci de trandafiri

Și drăgălașe ciripiri

De paseri desmierdate.

Acelaș cântec s-a pornit,

E firea toată 'n floare

Și-atâtea fori au înflorit

Prin crengi și-acum e ciripit

Dar ochii... unde-s oare?

.....

Apune soarele 'ntristat,

Suspina vântu-n cale,

Un trandafir înfiorat

De-un gând ascuns a lacrimat:

Pe flori e dor și jale...

O O O

MĂRTURISIRE

RADU MĂRGEAN

Măsură cu pași grei de câteva ori odaia, și se opri înaintea chipului ei. O privi lung, în vremece prin minte îi trecu din nou făptura întreagă, cu purtarea aceea atât de neînțeleasă pentru el.

— Hotărât, nu mă iubește, își zise în gând, și începui să se preumblu din nou. În ochi i se adunase o durere vădită, care arată că suferă. Cum se gândia la ea, începui să i se închege în minte tablouri întregi din convenirele lor și-l treceau par'că ferbințele. Pe frunte i se iviră broboade mari de sudoare și tremură tot. O, cât îl mai chinuie, sau poate-și bate numai joc de el. La gândul acesta tresări, se apropie din nou de chip și porni apoi iar prin odaie:

— Nu, nu se poate. Dar atunci, de ce, de câteori se 'ntâlnesc, nu-și ridică macăr odată ochii la el? Se razimă de părete, ori de ușă, unde s-o află, și nu zice o vorbă legănată. Tăcerea asta a ei e penibilă, e ucigătoare. Când o vede așa ca o statuie, încremenită de par'că n-ar fi vie, îi vine să ieă câmpii, să n-o mai vadă. E infricoșătoare, și el nu cotează s'o întrebe nici o vorbă. Când apoi vin ceialalți ai casei, se schimbă ca prin minune. Începe să vorbească, se apropie și de el și-și dau în vorbă. A băgat de seamă, că dacă face vreo nesocotință, ridică pleoapele, ce-i acopăr ochii frumoși, și-i aruncă o privire plină de mânia par'că. Încolo nici o emoție, nici un semn de simpatie. Dar când sunt numai amândoi, atunci nu mai e de recunoscut. Nu scoate din gură un singur cuvânt și nici la întrebările lui nu mai răspunde. Își plecă și el pleoapele și privește pe furiș printre gene, examinându-o. Stă ca o marmoră cioplită, cu ochii plecați, cu mâinile cruciș, ori lăsate lung pe lângă trup și nu se mișcă nici cât ai clipi din ochi. Ce frumoasă e așa, Doamne. I-a venit de-atâtea-

ori să se scoale de pe scaun, să pornească încet, cu pas șovăitor spre ea și apucându-i mânăta aceea delicată, plină, s-o ducă la buze și s-o sărute cu sfințenie. Poate atunci s-ar uită în ochii lui plini de suferință și ar vedea, dacă-l iubește. Dar așa? Ei, așa nu se mai poate! Hotărât nu se mai poate. Nedumerirea aceasta, întunerecul, în care dibuie acum de-atâtea vreme îl slăbește pe zi ce merge, îi ieă orice voință și-l sugrumă.

— Nu, trebuie să afle odată! Dar cum? Să-i spună? A, asta nu! Îi e teamă, că l-a privi odată cu ochii aceea înțepători, și simte că n-ar putea îngână nici o vorbă. Nu, nu o să-i spună odată cu capul. Și-apoi ea nu 'nțelege, că-i e dragă, mai dragă, ca ochii din cap, și dacă nu-i spune? Nu 'nțelege din tremurul acela ușor al glasului, când îi zice pe nume, din mișcările acelea stângace, când e în preajma ei?

— Nu, nu are să-i spună. Uite alteia poate i-ar putea spune, dar ei nu! Ea 'l îngrozește și-i ieă orice curaj și orice putere. În fața ei nu cotează. Cu alta n-ar fi așa. De alta s-ar apropiă încet, i s-ar lăsa ca un copil în genunchi, i-ar sărută mâna și i-ar spune cât o iubește. De ce adeca n-ar face și cu ea așa? Dar cu ea nu se poate. Când sunt singuri stă încremenită par'că, și-apoi niciodată nu i-a zis o vorbă gingașă, în care să tremure o nuanță de iubire. Arareori, uite acum și-aduc aminte și de asta, îi trece par'că pe față, când erau singuri, o roșeață neobicinuită, dacă o privia îndelungat. Oare de ce i-o fi trecând roșeața aceasta pe față? S-o fi gândind ea atunci când sta cu pleoapele plecate, că el o privește? Hotărât s-o fi gândind. Și par'că vedea și o tremurare ușoară a corpului ei, așa ca o tresărire lină, când ți-aduci de ceva aminte, ori vezi ceva, la ce nu te-ai gândit!..

Se opri, de data aceasta lângă fereastră, privi în sus și-n jos pe strada pustie și goală, pe care nu vedeai suflet de om și începui să bată cu degetele

Universitatea din Iași, înființată de Cuza Vodă.

Espediția cutezătorului Amundsen la Polul sud.
Îndrășnețul descoperitor a fost însoțit în greaua călătorie pe întinsurile de gheață, de câni, cari îi duceau pe-o sanie mică cele trebuincioase. Fotografia e luată de însuși Amundsen.

în geam. Se vedeă pe fața lui urma zbuciumului sufletec, pe care-l îndură și mai ales în privirea aceea duioasă cum căută așa în nemărginire, arată cât de mult suferă. A zărit pe ființa asta, într-un amurg de vară și dela întâia vedere a simțit, că-i va fi dragă. Niciodată n-a putut vorbi cu ea cu sufletul și cu inima deschisă însă, căci, de câteori i se arată, simțea în suflet o sfială așa ca o povară, care-l apasă și nu lasă să rostească nici o vorbă. La început credea că această sfială o să-i treacă, dar apoi a văzut, că din ce în ce se mărește, așa că mai târziu începuse să o ocolească, să treacă prin preajma ei, făcându-se că nici n-o bagă în seamă. Îndată ce-i ajungea la spate, sau într-un loc potrivit, că nu puteau să se uite în față unul celuilalt, căută cu atâta durere spre ea. Se urgisiă singur că-i așa, dar nu putea fi altfel. Îi plăcea s-o privească, fără ca ea să simtă, și atunci se uită mult la ea și simțea cum i se face din ce în ce tot mai dragă. Chipul ei frumos și cuminte i se gravă par'că încetul cu încetul în inimă și dela o vreme simțea, că o vede fără ca s'o privească...

Din reverie îl trezi hurubuitul unei trăsură, ce trecu pe strada pavată cu petri, și se așeză la masă. Luă condeiul și s'apucă să-i scrie.

— Da, să-i scriu, să știe odată și să știu și eu de ce să mă țin!

Nu scria bine un cuvânt și trăgea peste el linii, începând apoi să scrie altul. Cu chin cu vai făcui scrisoarea, o reciti și-apoi adause mângâiat:

— Așa, am, să i-o strecur în reticul la plecare și voi vedeă apoi.

Se sculă dela masă, îmbracă pardisiul și porni.

* * *

Printre trunchiurile oable ale brazilor din promenadă cele din urmă raze ale soarelui se prelingeau roșii-închise, trăgând par'că până în marginea dealului din față, după care scăpăta soarele, o dără lungă de sânge. Adia un vânt ușor și frunzele fremătau încet, par'că ar îngână un cântec de leagăn. Cărările îngrijite ale promenăzii încetul cu încetul se umplură de lume și aerul liniștit pân' acum începui să forfote de o 'nvălmășală de glasuri subțiri, groase, rotunzite, pline ori stridente, țipătoare. Dupăamiaza aceasta de primăvară târzie atrăgea lumea la aer curat. Din depărtări venia un miros de flori de măr, care se amestecă cu mirosul de frunză verde și de brad proaspăt. Eră o neînchipuită plăcere să rătăcești așa printre brazi cu fruntea descoperită respirând adânc aerul acesta care dă sănătate...

Când a ajuns la ei, s-a făcut propunerea să iasă la plimbare. El n-a zis nimic, de teamă, că arătându-și bucuria, să n-o facă pe ea să nu vină. Au străbătut repede pe străzile întortechiate ale orașului și au ajuns încurând în promenadă. Pecând au ajuns însă ei, la apus cerul începuse să se 'ntunece și pe bolta, până aci curată, se 'ngrămădiă nor peste nor. Se pregătiă de ploaie. Și cum ploile de primăvară vin așa pe neașteptate, cât ai privi în dreapta și 'n stânga începuse să cadă stropi grei, bogați si lumea se respiră cât ai clipi din ochi. Căută fiecare adăpost din naintea ploii.

Ei se adăpostiră sub ascunzișul unui castan mare, ce-și aruncă în laturi ramurile acoperite cu frunze late, în forma unui ploier primitiv. Câteva minute a ținut vărsare apei din nori și cerul a început să se 'nsenineze iară. Pe cer se iviră stelele una câte una și după o mulțime de deal răsări luna. Eră atâta farmec în natură și-atâta poezie par'că. Mergeau cu toții încet, gânditori, fiecare ocupat numai de năvala gândurilor proprii, și tăcuți ca sub povara unei taine mari. La părăușul, care trebuia trecut, ca s'ajungă în drum, se opriră. Crecuse și se făcuse lunecuş pe lângă el, așa că se putea ușor întâmpla să luneci și să cazi.

Espediția cutezătorului Amundsen la Polul sud: Drumul peste prăpăstiile de gheață, pe care descoperitorul le-a numit: Ghețarele Diavolului. Peste acestea Amundsen a trecut abia în 6 zile, cu greutate enorme, străbătând peste cel mai înalt punct, care are o înălțime de 2740 metri.

El se puse de-acurmezișul peste părâu și începî să-i țină pe ceialalți de mână, ajutându-i să treacă. Ea ajunse la urmă. Când i-a prins mîna plină, rece, i-a trecut așa ca un fior prin pept și a ajutat-o să treacă, abia prinzându-i degetele, de teamă să nu i le strivească. Cum, cum nu, degetele ei au rămas prinse încet în mîna lui și au pornit așa, fără să-și zică un cuvînt măcar. Sfiala care-l chinuise atîta vreme, perise ca prin minune, și-i părea că merge alături de un prietin bun, intim, pe care-l cunoaște de ani de zile și 'n fața căruia nu mai are nici o sfială.

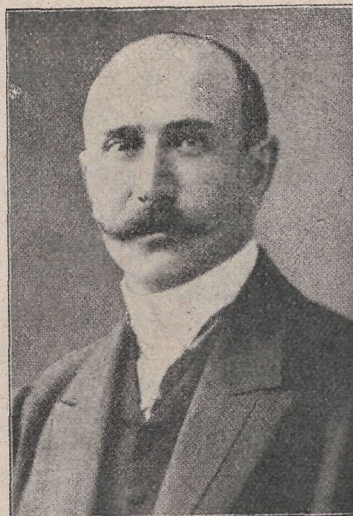
— Ești udă? întrebă el, fără să vrea și băgă pentru întâia oară de seamă, că grăiește cu atîta ușurință cum nu mai grăise. Ea a făcut din cap semn, că nu, și-apoi i-a zis încet:

— Dta să nu fii ud, să te răcești.

Și vorbele au început apoi se curgă ușor, ca valurile unui părăuș, fără nici o greutate, fără nici o sfială. Mergeau alături, ca doi prietini de cînd e lumea și povestiau atîtea nimicuri, că se mirau singuri cum de le trec atîtea prin minte. Sufletele lor împăcate odată și după ce rupseseră zidul acela al dragostei curate, care e atît de greu de dărîmat, se 'nțelegeau de minune. Simțiau, că întotdeauna au fost prietini, și a fost așa de greu să se 'nțeleagă numai pînă au aflat drumul, care îi putea unii...

Cea mai nouă modă în Paris: *rochia-balon*. E absolut nepractică și neestetică și pentru asta unele ziare zic, că ar fi o *nebunie* a modei.

Iuliu Kovács, deputat iusthist, care a tras asupra lui Tisza 3 focuri de revolver, și după ce nu l-a nimerit, s-a împușcat pe sine.

Contele Stefan Tisza, președintele dietei, pe care deputatul Kovács a voit să-l împuște pentru volnicile săvârșite față de opoziție.

În sara aceea au fost veseli amîndoi și 'n odaie odată cu desmorțirea aceasta a sufletelor lor întrase par'că o viață nouă. Și-au petrecut bine pînă aproape de miezul nopții și cînd eră să plece, el și-a adus aminte de scrisoare. A scos-o din buzunar și i-a arătat-o.

— Cred, că nu mai e nevoie să-ți-o dau, i-a zis apoi cu glas domol și plin de iubire. Ea a întins încet mîna și după ce a luat-o între degete, pe buze i-a trecut un suris de ștregăriță, întîiul suris, care pe el l-a făcut fericit:

— Ba, da. Las, să văd cum mi-ai mărturisit dragostea.

ROMANȚA BIEȚILOR ARTIȘTI

VIORA DIN BIHOR

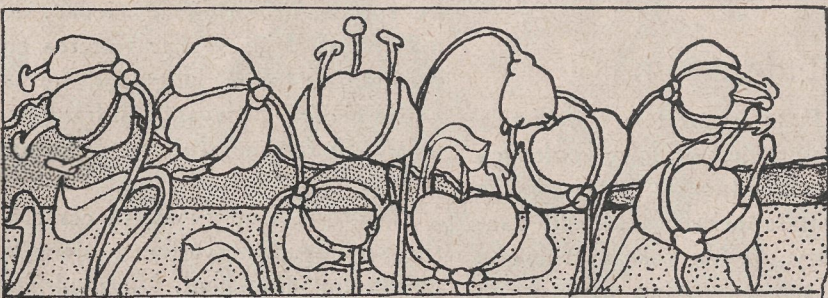
Femeie,
în ochii tăi s'aprinde-un foc neștiutor de patimi,
ce ochii lui îl oglindesc întunecați de lacrimi —
și-o simfonie albă-a dragostei de-o zi
prinde-a pluî de-asupra voastră mînezi;
femeie,
tu o să-l uiși, iar cîntărețul tău
înfiorat de-adînci păreri de rău,
va înstrună romanța bieților artiști
făr' adăpost și căpătâi ș'atît de triști.

Flori de-ori

DUMA

Henric Stahl: „Bucureștii ce se duc“ și „Dela manevre și alte schițe vesele“

Domnul Henric Stahl mi-a atras luare-aminte mai acu-i anul, când ziarul „Românul“ îi făcea reclamă... ca stenograf. Mă pomeniam numai că citesc, decâteori se da de știre că se va țineă vreo adunare poporală: „va participa și domnul Henric Stahl, stenograf al camerei române, ca să prindă în slove nepieritoare vorbirele deputaților noștri și ale altor oratori de seamă, cari vor lua cuvântul la adunare!“

Mă îndeletnicisem și eu odată cu stenografia, fără ca să pot însă da din ea decât ecsamenul de pe clasa întâia, și eram, poate și pentru asta, foarte curios să cunosc pe acela, care prinde în slove nepieritoare vorbirile deputaților. Am și alergat la vreo două adunări populare, dar pe domnul Henric Stahl nu l-am întâlnit.

Cam pe vremea aceasta apare pe piața literară dl Henric Stahl ca scriitor, cu „Bucureștii ce se duc“. Întâi mi-a venit nu știu cum să zimbesc, deoarece nu cetisem în ziarul „Românul“ niciodată că dl Henric Stahl ar ști și scrie nu numai transcrie. M-am rușinat însă curând de zimbetul acesta al meu, cum am luat în mână volumul împodobit cu 97 de ilustrații, care de care mai interesantă, și-am început să petrec rândurile cu ochii. Dela întâia pagină, scriitorul mi s-a făcut simpatic, și n-am lăsat din mână „Bucureștii ce se duc“ până nu m-am preumblat cu ajutorul domnului Henric Stahl pe străzile și soșesele,

Henric Stahl

zugrăvite așa de plastic de condeiul lui măestru, oprindu-mă abia la cimiterul Belu, la mormântul nemuritorului cântăreț al Luceafărului...

Lucrările descriptive sunt fără îndoială întotdeauna interesante și din punctul acesta de vedere poate dl Henric Stahl n-ar merita să fie prea mult slăvit. Dar volumul lui are ceva deosebire de obicinuitele scrieri descriptive, are o nuanță proprie, de originalitate în stil și în prinderea în mod plastic, cinematografic, al tablourilor din natură, cari sub peana lui nu apar, ca lucruri fotografiate, ci ca ființe vii cu toate mișcările și cu întregul lor cerc de viețuire. De aceea eu nu am cetit multe cărți care să-mi lege interesul așa mult, ca „Bucureștii ce se duc“. Din pricina aceasta mi se pare mie și lă-

murirea aceea, despre „literatura folositoare“, a domnului Henri Stahl, cam prea modestă, deoarece va fi știind, că face totodată și literatură frumoasă din cele mai artistice.

Volumul „Dela manevre și alte schițe vesele“ mi-a pus pe domnul Henric Stahl apoi într-o lumină par'că cu totul nouă. Mi-a apărut deodată ca dibaciu zugrav și al momentelor din viață și ca un meșter în ficsarea lor pe hârtie. Și are ceva în volumul acesta, ce nu prea întâlnești, sau numai foarte rar, în volumele ce apar pe piața literară românească; are nota aceea veselă, presărată cu umor, care te distrage și te faci să-ți mai uiți de cele necazuri ale vieții. Piese „Gramofon Club Român“ „Deșteptătorul mea“ sunt bucăți pline de vervă și de viață pe care le citești între multe împrejurări cu mai multă dragoste, decât alte bucăți literare pline de analiză psihologică.

Domnul Henric Stahl e poate numai un diletant în literatură, însă un diletant, ale cărui pagini studiate, zugrăvite afară de pricepere și cu multă dragoste, te mișcă adesea mai mult decât paginile cutărui scriitor de meserie, în cari descoperi, vai, nu arare, sila, cu care s-au scris, pripa cu care s-au aruncat cuvintele fără grije pe hârtie și superficialitatea aceea născută din conștiința, că scrii la porunceală, pentru căutarea hranei de toate zilele, ca oricare tăietor de lemne, căruia nu mult îi pasă, că tăindu-ți bucata de lemn pe trei tăieturi în loc de patru, tu nu poți lua folosul bucățelelor deoarece nu-ți intră în cuptorul prea mic.

Cetitorilor revistei noastre le recomandăm cu multă căldură volumele „Bucureștii ce se duc” și „Dela manevre și alte schițe vesele”.

S. B.

Microbul-fantomă.

Urmăresc în gazetele și revistele streine, științifice ori laice, polemica aproape tumultuoasă ce s-a început în jurul descoperirii medicului francez Quéry. Și îmi pare că romanul cel mai senzațional nu este de un interes mai arzător ca descoperirile pe cari ni le desvălește numitul savant, descoperiri făcute de el în lumea infinitelor mici.

Lămuresc că doctorul Quéry se ocupă a găsi leacul uneia din boalele cele mai dezastruoase pentru omenirea de azi, și anume a răului nemilos care a preocupat și preocupă atât de exclusiv pe niște savanți ca Behring, Fournier, Kitasato și Ehrlich. Cu toate admirabilele servicii pe cari le aduce serumul acestuia din urmă, grozava avarie este departe de a-și avea leacul radical. Acest leac pare că doctorul Quéry l-a găsit în mod definitiv. Și în momentul acesta lumea medicală din Franța și de aiurea s-a împărțit în două tabere lămurite: pentru și împotriva lui Quéry.

Dar ceeace m-a interesat mai mult în lucrările savantului francez, ceeace mi-a pornit mintea să viseze la haosul multiplu al Naturei în mijlocul căreia ne mișcăm, este espunerea lui Quéry asupra microbului avariei. Căci pentru a găsi serumul care să-i distrugă, e firesc ca el să fi căutat mai întâi a cunoaște, a izola acești microbi. Or, până acum greutatea a fost izolarea lor. Mai mulți savanți eminentei au fost nevoiți să-și părăsească, cu desnădejdea în suflet, cercetările lor în fața rezultatelor strănii la cari ajungeau. Adecă, ei au descoperit perfect de bine microbul avariei: un microb în formă lunguiată ca un tub. Dar lucrul ciudat: abia îi constatau prezența și microbul dispărea. Inzadar ședeau ei aplecați deasupra microscopului: în picătura unde găsiseră

mai întâi microbul lunguet al avariei, nu descopereau mai apoi nici urmă de el. Vedeau microbi număroși și variați: în formă de sferă, de spirală, în formă de ciocan, de mâner de cârjă, — dar vietatea cu pricina, de formă lunguiată, nu se vedea nicăiri. Și savanții își frângeau mâinile în fața acestui mister ecsasperant.

Doctorul Quéry însă, în cercetările sale asupra avariei, a ajuns la un rezultat stupefiant. Microbul-fantomă care i-a cufundat pe atâția savanți în uluire, a fost înfățișat identificat de medicul francez. Quéry a deslușit cel dintâi că microbul avariei este polimorf, adecă își schimbă de mai multeori forma. De aceea, savanții de până acum, în căutările lor după fantasticul microb de formă lunguiată, întâlneau alți microbi sferoizi, în spirală, etc., al căror senz nu-l pătrundeau.

Câte reflecțiuni ne sugerează acest fapt uimitor! Căci, știți dvoastră, care este scopul acestei neîncetate metamorfoze ale infimei vieți? Facultatea aceasta îi e hărăzită de natură ca o armă în lupta pentru trai. Căci la microbi, ca și la oameni, ca și la balene, lupta pentru trai e aprigă și nemiloasă. Și precum omul are inteligența, cânele instinctul, ariciul spinii, peștele electric bateria galvanică, melcul coaja, ploșnița odioasa-i secrețiune, etc., tot astfel microbul avariei se transformă de zeci de ori, ca să scape de dușmanul care-l amenință, adecă de ochiul neobosit ce-l urmărește prin luneta microscopului. Totul e uimitor în natură: haosul planetar, ca și haosul infim; — totul e ingenios și orânduit în natură: complicata viață omenească, precum și multipla lume a microbului. În toate deslușim o inteligență, o prudență, o artă superioară, care ne uimește și ne descurajează.

Căci „lumina Atotputernicului tot este făcută numai pentru zei; ci omul nu va eși niciodată din ungherele întunecoase în care viețuește”, după cum spune Goethe în al său „Faust”.

F. N.

Cărți primite la redacție:

Nigrim: Cavalul fermecat, 1'75

Nigrim: Din grozăviile Parisului, 1'75

I. Chiroiu: Anecdote sărate, 0'20

O O O

Scrisori dela Redacție

MANUSCRISELE NU SE ÎNAPOIAZĂ

A. S. Ghicitura trimisă nu-i destul de clară și din pricina aceasta n-o putem folosi.

G. Biji: „Notițele de drum” sunt scrise destul de draguț, deși nu ești încă pe deplin stăpân pe întorsăturile frazelor, ca să poți da descrierii mai multă vieță și mai mult farmec. Am dat-o „Foii Interesante”, care sperăm s-o publice. La noi nu prea este loc. Mai scrie...

O O O

GHICITURI

Ghicitura ilustrată din numărul 24 al revistei noastre a deslegat-o corect numai Cornelia Pelle din Pomi.

Deslegarea e:

Dragostea femeilor ucide înțelepciunea.

Cuprinsul:

Al. Ciura: † Ion Luca Caragiale, articol. — V. Stoica: Stai tristă-acum, poezie. — I. Agârbicean: Căsnicia lui Ludovic Petrescu, nuvelă. — Aurelia Pop: Pe pajiștea cu trandafiri..., poezie. — Radu Mărgean: Mărturisire, schiță. — Viora din Bihor: Romanța bieților artiști, poezie. — S. B.: Henric Stahl: „Bucureștii ce se duc” și „Dela manevre și alte schițe”, dare de seamă. — F. N.: Microbul fantomă. — Ilustrații.

Onor. nostri abonați sunt rugați a-și reînnoi abonamentul!

A APĂRUT

în editura „Librăriei Naționale”
din Orăștie:

LIVIU REBREANU:

FRĂMÂNTĂRI,

un frumos volum de nuvele, în care finăru scriitor ardelean dovedește un bogat talent și o fină pătrundere a sufletului omenesc, prinzând în tablouri pline de vieță caractere, cari te zguduie și te mișcă adânc. — Prețul unui volum e C 1'50 + 10 bani porto.

Proprietar-editor: Sebastian Bornemisa.

„Tipografia Nouă”, I. Moța, Orăștie.

Prețul unui ecsemplar 24 bani.

— Pentru străinătate 40 bani. —